

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3991/2022
27.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Тренчић адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општинско правобранилаштво, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3907/2021 од 15.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3907/2021 од 15.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3907/2021 од 15.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу – Судска јединица Власотинце П1 11/21 од 27.04.2021. године којом су одбијени тужбени захтеви којима је тужилац тражио да се као незаконита пониште решење жалбене комисије Општине Власотинце број ЖК-3/2017 од 25.01.2017. године и решење Општинске управе тужене бр. 112-181/2016 од 30.12.2016. године (став први изреке), као и решење тужене број 118-11/2017 од 27.03.2018. године којим је одређено да тужиоцу престаје радни однос и да се тужена обавезе да га врати на радно место које одговара његовој стручној спреми (став други изреке) и обавезан тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је у одговору на ревизију предложио да се иста одбије као неоснована.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу чланова 408. и 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Одлучивање о законитости акта о престанку радног односа је у судској надлежности, и то суда опште надлежности када се тужбом добија решење о престанку радног односа намештеника. Нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 6. (о тужбеном захтеву није одлучено пресудом на основу признања, пресудом због пропуштања, односно пресудом због изостанка донетих противно одредбама закона), тачке 8. (странкама није ускраћено право да у поступку употребљавају свој језик и писмо), тачке 10. (о тужбеном захтеву није раније одлучено правноснажном пресудом или поравнањем) и тачке 11. (није било искључење јавности са главне расправе) става 2. наведеног члана, које тужилац изричито наводи као разлоге за ревизију. Наводима ревидента да добијана пресуда не садржи разлоге, односно да су дати разлози о битним чињеницама нејасни и противречни, указује се на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није законски разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као намештеник обављао послове ... са III степеном стручне спреме. Тужена је 24.11.2016. године усвојила нови Правилник о организацији и систематизацији радних места у Општинској управи и Општинском правобранилаштву, којим је тужиочево радно место укинута. По том општем акту не постоји ниједно слободно радно место намештеника на које би тужилац могао бити распоређен. Решењем тужене од 30.12.2016. године утврђено је да је тужилац остао нераспоређен због организационих промена и да ће му радни однос престати ако у року од 2 месеца не буде премештен и преузет у други орган локалне самоуправе, државни орган или други организациони облик у јавном сектору. Жалбена комисија тужене је, решењем од 25.01.2017. године, одбила жалбу коју је тужилац изјавио против тог решења. Тужиоцу је радни однос престао 27.03.2017. године, по сили закона, решењем од истог датума.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили о тужбеном захтеву.

Одредбом члана 187. став 1. и 4. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ број 21/16) прописано је да се одредбе тог закона о премештају и распоређивању службеника сходно примењују и на намештенике. Намештенику престаје радни однос када услед промене унутрашњег уређења код послодавца више не постоји ниједно радно место на које може бити премештен, односно распоређен у складу са његовом стручном спремом. Код тужене, након доношења правилника од 24.11.2016. године, нису постојала радна места на која је тужилац могао бити распоређен. Због тога су решење од 30.12.2016. године, којим је утврђено да је тужилац остао нераспоређен, као и решење од 27.03.2017. године о престанку радног односа у сагласности са чланом 187. став 4. наведеног закона.

Наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, по оцени Врховног суда, нису основани.

Правилником тужене од 24.11.2016. године нису систематизовани послови ..., предвиђени претходним правилником од 29.08.2016. године, односно радно место ... на које је тужилац био распоређен. Тужилац није могао бити распоређен на неко од 18 намештеничких радних места утврђених наведеним правилником, с обзиром да су та радна места већ била попуњена, осим радног места послови одржавања уређаја инсталација и послови вођења евиденције и одржавања возила, али за то радно место тужилац није доказао да је испуњавао тражене посебне услове. Тужилац није подносио пријаву на интерне огласе које су расписала јавна комунална предузећа из Власотинца ради попуњавања упражњених радних места.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић